

Jytte Andersen (S):

Jeg kan konstatere, at den fordomsfrihed, som arbejdsministeren bebudede ved første behandling for så vidt angår ligelønnen, er forsvundet ud i det blå. Efter vores opfattelse er det meget kvindefjendsk og meget lidt i overensstemmelse med de synspunkter, som arbejdsministeren fra tid til anden får signaleret rundt i verden, eksempelvis på Nordisk Uge for Kvinder eller Kvindekonferencen i Oslo.

Jeg synes ærlig talt, det er en ejendommelig form for blanding af to vidt forskellige problemstillinger, nemlig om den situation, som arbejdsministeren har stillet ændringsforslag til, om man kan fyre kvinder, der er gravide, eller mænd og kvinder, der tager barselorlov, mens de er på arbejdspladsen, eller hvis de er syge under graviditeten. Det har dog ikke ret meget med ligestillings- eller ligelønsspørgsmålet at gøre. Og den lov, vi behandler nu, handler altså om ligeløn, og der er ingen, der bestrider, at der er meget stor afstand fra de ideelle målsætninger om ligeløn til den virkelighed, kvinder oplever på danske arbejdspladser. Her er ministeren altså stået fuldstændig af i forhold til en fordomsfrihed, der medvirkede til, at man overhovedet bevægede sig. Det er det, der er baggrunden for, at jeg siger, at arbejdsministeren har valgt at læne sig op ad Dansk Arbejdsgiverforening. Det er ikke avislæsning, jeg baserer det synspunkt på, men det at arbejdsministerens svar hele tiden har været inspireret af det meget fyldige materiale, vi har fået fra Dansk Arbejdsgiverforening om, at de var den svage part, så det ville være helt urimeligt, hvis det var dem, der skulle bevise noget som helst i forhold til ligelønsloven. Det er en ejendommelig form for logik at sige, at arbejdsgiverne er den svage part, når de har retten til at lede og fordele arbejdet og har den politiske, organisatoriske forpligtelse til at overholde ligelønsloven. Så hr. arbejdsminister, det er ikke avislæsning, men fordi jeg kan se en meget nøje sammenhæng mellem de argumenter, Arbejdsgiverforeningen har sendt til udvalget, og den holdning, der ligger bag de svar, som arbejdsministeren på regeringens vegne kommer med både her og andre steder.

Så til spørgsmålet om EF-udviklingen. Jeg ved ikke rigtig, om man kan være tilfreds med den, men arbejdsministeren kan trods alt ikke gøre for, at tingene i EF udvikler sig langsom-

meligt. Men jeg vil godt spørge: Når tingene har udviklet sig i EF, hvor hurtigt vil arbejdsministeren så være parat til at ændre sin egen lovgivning, så vi ikke kommer i den situation, vi har været i tidligere omkring ligebehandlingsloven, hvor vi har fået pålæg fra EF om at få rettet op på den? Jeg synes faktisk, at vi burde kunne samles bredt omkring det synspunkt, der hedder, at lige så snart der sker noget i EF i positiv retning, hvad jeg er overbevist om at der gør, så skrider man meget hurtigt til en ny runde omkring opstramninger i ligelønsloven.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg kan forstå på arbejdsministeren, og jeg har egentlig også forståelse for det, at han ikke ønsker at kommentere det, som hr. Glønborg gav udtryk for, om, hvilket område forslaget egentlig dækkede. Jeg kan forsikre arbejdsministeren for, at vil han ikke svare her i salen, bliver vi nødt til at få det afklaret i Arbejdsmarkedsudvalget, der vil altså komme et spørgsmål, og så må vi bede om et skriftligt svar, for det kan jo ikke nytte noget, at der kommer til at stå, at der var en diskussion mellem ministeren og et parti, som havde en anden opfattelse end han, om, hvor loven egentlig gælder og ikke gælder, og det så på et eller andet tidspunkt kan blive nødvendigt at se, hvad der er sket i denne debat, for at finde ud af, hvordan det skal fastlægges. Derfor bliver vi jo nødt til at have et svar på det, og når ministeren ikke vil svare nu, vil jeg bare sige, at det spørgsmål kommer, for det er vi nødt til at have afklaret.

Og så kan jeg ikke lade være med et lille hjertesuk. Jeg gad nok se, hvilken stilling Folketinget ville have taget, såfremt her var tale om, at mænd var underbetalt med omkring 10 pct. i forhold til kvinderne. Jeg er temmelig sikker på, at så havde vi fået et bragende flertal for, at lovgivningen og bødestrafpen skal være så god som overhovedet muligt, så vi sikrer, at vi får ens lønninger, det manglede bare! Uheldigvis er partidisciplinen jo så stor, ikke mindst i de borgerlige partier, at end ikke kvinderne vil stemme for dette forslag, som jo blot omhandler, at når det er bevist, at ligelønsloven ikke bliver overholdt, skal der kunne falde en bøde. Men sådan er der jo så meget; når vi diskuterer kvinder og mænd i politik, løber man jo alt, hvad man kan, når man kommer til målsnorene, men det skal vi da huske i de kommende par valgkampe.